

have alt for lidt at leve af, saa vil han alligevel ikke være med til at give dem noget.

Saa sagde det ærede Medlem, at han vil have en gennemgribende Reform, og han nævnede en hel Række store Spørgsmaal, som han vil have ordnede. Det skal være en Regulering, der skal gælde hele Landet over, saaledes at Lærerne kunne komme bort fra det nøjsomme og tarvelige Liv, som de nu maa føre, og som navnlig gælder for de jydsk Lærere, der ere endnu langt daarligere stillede end Lærerne her paa Øerne. Fremdeles sagde han, at naar Ministeren har sagt, at han vil komme frem med et Forslag, har han den bedste Tro til, at denne Sag vil gaa i Orden. Men denne Tro har jeg ikke. Den Minister, her er Tale om, har ingen heldig Haand til at gennemføre sine Forslag. Vi have set, hvorledes han her i Tinget fremsætter det ene Forslag efter det andet uden Held. Vi kunne f. Eks. tage hans Forslag om Jonstrup Seminarium, hans Forslag om Bygning af en ny Metropolitan-skole og hans Forslag om en Omordning af Tandlægeskolen. Kan der nævnes Forslag, som ere faldne saa døde og magtesløse til Jorden som disse? Han har ikke magtet at føre dem et eneste Skridt fremad, og der har ikke været nogen Haand her i Tinget, som har villet hjælpe ham til at føre dem igennem. Naar en Minister, der har vist sig saa magtesløs som denne Minister, giver et saadant Ord eller Tilsagn, viser Erfaringen os, at det kunne vi ikke bygge meget paa. Nej, her siger jeg, at hurtig Hjælp er dobbelt Hjælp, og her trænges der til Hjælp, og den bør ydes ufortøvet, den skal ikke afhænge af, om det muligvis kan lykkes at gennemføre en Lønreform til næste Aar eller til et senere Aar. Og en Lønningslov, vide vi, kan have en lang og trang Vej, den skal vandre ad, inden den kan blive ophøjet til Lov, og det kunne Lærerne ikke vente paa.

Det ærede Medlem sagde dernæst, at vort Forslag bryder Princippet. For hidtil har det været saaledes, at det var Staten, som giver Lønningstillægene, og Kommunerne, som give Grundlønningerne, men nu skulde dette midlertidige Tillæg deles lige mellem Kommunerne og Staten. Dertil vil jeg sige, at vi have dog tidligere været inde paa netop det samme Princip. Det ærede Medlem har vist selv som Lærer oppebaaret Dyrtdstillæg, som blev udredet af Staten i en lang Række Aar. Jeg tror, det voksede op til 700,000 Kr., inden det

endelig blev afløst ved Skoleloven 1899. Altsaa dette, at Staten kommer til at yde et saadant midlertidigt Dyrtdstillæg, er ikke noget nyt, det have vi mange Aars Erfaring for. Det ærede Medlem for Skjolddelev sagde, at der i de sidste 20 Aar er givet Lønforhøjelse til lige fra Hyrdredrenge op til Generaldirektøren for vore Statsbaner. Deri har han sikkert Ret. Men Lærernes Løn — sagde han — er gaaet ned, de have ingen Fordel haft af den Opgang, som f. Eks. vort Landbrug har haft, og han godtgjorde det ved Eksempler. Men naar Stillingen er den, at Lærernes Kaar ere blevne daarligere, end de have været, burde det saa meget stærkere opfordre ham til at støtte vort Forslag. Her er dog en Mulighed for, at der kan ydes Hjælp.

Nu mener det ærede Medlem, at denne Hjælp ikke vil blive almindelig ud over Landet, han frygtede for, at der vilde være Lærere, og maaske de allerdaarligst stillede, som ikke ville faa noget i Anledning af en saadan Bestemmelse. Deri ligger, at han har meget ringe Tiltro til vore kommunale Raad, at han tror, at de ville luske uden om, at de ville se at slippe fri for at yde dette Tilskud til deres Lærere. Jeg ved ikke, hvorpaa han bygger denne Mistillid. Kender han saadanne Sogneraad, om hvem han vil formode, at de ville luske udenom, at de ikke ville høre paa de Andragender, som fremskomme til dem fra Lærerne i Sognet? Jeg ved ikke, om det ærede Medlem har gjort saadanne bitre Erfaringer. Jeg tror netop, at saa snart dette Forslag blev vedtaget, og der samtidig fra Ministerens Side udgik en almindelig Opfordring til samtlige Kommuner i vort Land om at yde et Tilskud til Lærerne, vilde Opfordringen blive efterfulgt fra den ene Ende af Landet til den anden. Jeg tror, der vil overfor de Sogneraad, som kunde have Lyst til at luske uden om, blive øvet et saa stærkt Pres af den offentlige Mening, at de ikke ville kunne nære sig, at de ville blive nødte til at gøre noget. Og saa byder dette Forslag det Gode, at hver Gang de give en Krone, lægger Statskassen en Krone ved Siden af, saa Byrden ikke bliver saa stor for disse Sogneraad, som hvis de skulde bære den alene.

Det ærede Medlem siger: Ude i Sogneraadene er det de højstbeskattede, som have Flertal. Det er rigtigt, og dem har det ærede Medlem sikkert ikke saa god Tro til. Men der er det mærkelige ved dette Forslag, at de, der særlig staa som